

tega nam „Fihpos“ ni treba pripovedati. „Štajerc“ pa ni bil v ta namen ustanovljen da bi koristi duhovnih gospodov zastopal, ampak on bo pri vsem dolžnem spoštovanju do katoliške vere in duhovnov vsakokrat zastopal kmečke pravice, brez ozira, če se bodejo duhovni gospodje čez to veselili ali jezili.

No, tedaj smo mi Fihposu odgovorili zadnjokrat, on naj šinfa kolikor in kakor hoče, „Štajerc“ se s tem listom ne bo več ukvarjal. Mi imamo važnejših opravil.

Sovražniki Slovencev.

Vedno se slišijo v klerikalnih časnikih in tudi v „liberalni“ „Domovini“ pritožbe, da je preveč nemških in premalo slovenskih trgovcev in da slovenski trgovci vsled nemške konkurence ne morejo shajati. Časniki kakor „Gospodar“ in „Domovina“ vedno vpijejo, da „Štajerc“ samo za nemške trgovce dela. Mi vprašamo tedaj, zakaj so pa ustanovili konzumno društvo v Št. Jurju ob južni železnici? So li morbiti tam Nemci? Gotovo ne! V Št. Jurju je vse slovensko, trgovci, obrtniki in kmetje in vendar so toliko in toliko tisočakov skupaj spravili da bi trgovce uničili. Mi povabimo gg. redaktore „Gospodarja“ in „Domovine“ naj gredo enkrat pogledat na Gornje Štajersko, ako se tam kaj tacega godi. V našo sramoto bodi povedano, med Nemci se trgovec spoštuje in so veseli če imajo vrle trgovce med seboj, med Slovenci pa se nahajajo slabi ljudje, ki eden drugemu pošteno pridobljeni krajcar ne privoščiijo in kateri imajo največje veselje, ako zamorejo svojemu bratu škodovati. In taki malovredneži hočejo biti narodnjaki in trdijo da so pravi prijatelji Slovencev! Ljuba „Domovina“, vtakni tvoj nos enkrat v Št. Jurij in boš videla, da tam veliko bolj smrdi, kakor pa v Ptujju pri „nemčurjih“!

nasvetovati in rekla: „Ti pojdi k Kebrovim, ta ti more enega konja posoditi. Tako je bilo že od nekdaj!“ Smoljarjev se počoha za ušesi, „pa skoči ti k Kebrovim“ zapove kmetici. Ona pa je rekla: „To je čudna komedija — Keber hoče tudi ravnokar v mesto — ti se lahko kar ž njim pelješ!“ Smolar pogledal je malo debelo in potem rekel: „Ja zategadelj že, ali govoriti mi on ne sme, ker s tvojim možem ne maram niti besedice več govoriti.“ Kmetica to svojemu možu sporoči in ta je zadovoljen pod tem pogojem: „Smolar tudi ne sme nič govoriti — stem ne govorim celo življenje nič več — kratko, nobeden ne sme z drugim niti najmanjše besedice spregovoriti!“ To se je dognalo in potem sta oddrdrala z vozom proti mestu. Keber je kučiral in Smolar je sedel zadej v košu, tam kamor navadno devljejo teleta ali kozle kadar jih vozijo v mesto na prodaj. Dospevši v mesto zavil jo je Keber z vozom k hotelu „pri Haložanu“ in potem sta se razšla: Keber je šel na levo k afokatu Krumauzerju, Smolar pa na desno k afokatu Gimpelkauzerju. Ko sta vsak pri svojem afokati opravila, došla sta zopet nazaj v hotel, namreč, Smolar se je vsedel za peč, Keber pa za vrata in pila sta

Vojna v Južni Afriki.

Angleže sta zadela v kratkem času kar zapored dva huda udarca: Botha jih je porazil pri fortu Itala, Delarey pa pri Moedwilu. Polkovnik Kekewich je imel 30 septembra pri Moedwilu 35 mrtvih, ranjenih pa 22 častnikov in 150 mož. 5. t. m. je Botha na severju Natala zgrabil Bruce Hamiltona ter mu prizadel tudi hude izgube. Skoraj vsak dan se vrše boji, a navadno so vedno tepeni Angleži. „Matin«, ki ima dopisnike v burskih krogih, poroča, da stoji v Transvaalu 15000 v Oranju pa 12000 Burov pod orožjem. Preskrbljeni so z vsem in ne manjka jim baje ničesar. »Evropa naj se zanese, zmagovalci ostanemo prav gotovo.« Tako poročajo Buri. Angleži se skrivajo sedaj za taborišča burskih ujetih žensk in otrok. Izjavili so namreč, da bodo morali ujetniki še hujše stradati, ako porušijo Buri železniške proge in uplenijo vse vlake z živili. Buri so seveda zategadelj v stiski, svojcev nočejo moriti, toda angležev tudi ne smejo puščati v miru. Zategadelj so se pogodili s strojevodji angleških tovornih vlakov, da jih puste pasirati, ako jim dajo vselej del prevažanih živil. Angleži dajejo radi svoja živila, samo da imajo pred Buri mir.

»Matin« poroča dalje, da Burov vojna ne velja vinarja več, kajti orožje, streljivo in denar dobivajo od Angležev. Scheepers je poročevalcu »Matina« dejal: »Svoj denar si vzamemo iz angleških vlakov, jezdimo na angleških konjih in naše puške in patrone so bile prej last Angležev. Vojni urad angleški je objavil listo vseh izgub od začetka doslej; ta lista kaže da so izgubili Angleži 75562 vojakov, med temi je 5700 častnikov in mož, ki so bili invalidni, in ki so se deloma vrnili zopet k armadi. Stanje v Kaplandiji označuje najboljše to, da imajo sedaj obsedno stanje tudi v Kapstadtju in v njegovem okrožju. Položaj

v enomer na jezo kar se je dalo. Konečno je poslal Smolar natarico za vrata h Kebru, če bi ta ne hotel že domov, in ta je prikimal. Potem sta se zopet odpeljala. Keber je kučiral, Smolar pa sedel na častno mesto kamor se devljejo teleta in premišljeval.

Ker se mu pa je to delo zdelo prerobato, bil bi rad skadil fajfico tobaka, ali zažgati ni mogel, ker v nobenem žepu ni bilo žveplenke najti. Zdaj bi bil rad svojega soseda Kebra, ki je spredaj kučiral, nagovoril — ali tega ni smel, zato je samo prav na glas rekel: „Saparment — zdaj bi dal kaj za to, ko bi imel kakšno žveplenko!“ Kebra je nekaj zbudlo, ali bil je pretrd in molčal je dalje. Peljala sta se dalje, naenkrat pa je Smolar zakričal: „Kapa kosmata — takšen afokat more pa že res lepe groše zaslužiti!“ S tem zadel je pa prav v sredino, v črno, kajti Keber je ravno tudi o tem premišljeval in tukaj mu je ušlo: „Mora že tako biti; koliko pa si mu mogel dati?“ Smolar sedaj ni več mislil na zaprisego in rekel: Štirideset kron je hotel, da bo pričel, potem pride v nedeljo sam k meni, da bo kraj pregledal in moja žena naj mu par rac speče in nudlne in kofe naredi!“ Tu se je Keber glasno zasmeljal in rekel: „Je li mo-